

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 978/2025
11.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Александра Фриесеа, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К.бр.47/24 од 27.09.2024. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 30/25 од 24.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2025. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Александра Фриесеа, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К.бр.47/24 од 27.09.2024. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 30/25 од 24.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К.бр.47/24 од 27.09.2024.године окривљена АА је оглашена кривом да је извршила два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за која дела јој је суд утврдио казне затвора у трајању од по четири месеца, након чега јој је изречена условна осуда, тако што јој је утврђена јединствена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљена у року од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и под условом да убудуће плаћа редовно издржавање.

Истом пресудом окривљена је обавезана да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и да малолетним оштећенима на име трошкова поступка солидарно плати износ од 99.375,00 динара, а све у року од тридесет дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 30/25 од 24.04.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Александра Фриесеа, а првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Александар Фриесе, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине наведене пресуде и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен и да нема законом прописан садржај, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети ако је правоснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу, повређена одредба кривичног поступка и то, прописана чланом 485. став 4. ЗКП или ако је на чињенично стање утврђено у правоснажној одлуци погрешно примењен закон. Право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости ограничено је таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом (члан 485. став 4. ЗКП) те се захтев може поднети због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, наведену повреду бранилац образлаже наводима да окривљена из оправданих разлога није уплаћивала досуђени износ издржавања за своје ћерке, с обзиром да законски заступник малолетних оштећених у периоду од 10.03.2017. године до 29.05.2020. године није био доступан окривљеној, јер се налазио у бекству, а након тога на издржавању казне, а ради се о лицу које је сходно правоснажним пресудама било овлашћено да прими испуњење законског издржавања. С друге стране, по оцени браниоца, потпуно је неоснован закључак првостепеног суда да је окривљена могла наставити са уплатама, из разлога што је за међународни трансфер новца неопходно предати контакт податке у виду броја телефона примаоца услуга, а што је било немогуће, јер окривљена и законски заступник малолетних ћерки нису били у контакту, а наводи окривљене да није имала његов контакт телефон су потврђени исказима сведока. У прилог наводима да у радњама окривљене нема противправности, бранилац је истакао чињеницу да је окривљена одмах након што је сазнала да су ћерке добиле новог привременог

старатеља и по позиву адвоката оштећених, уплатила целокупан заостали износ доприноса.

По оцени Врховног суда, бранилац окривљене на овај начин оспорава утврђено чињенично стање и полемише са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама, те указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, па на овај начин суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како повреда одредбе члана 440. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене АА, адвоката Александра Фриесеа у овом делу оценио недозвољеним.

У осталом делу захтева бранилац окривљене истиче повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, у образложењу захтева бранилац не конкретизује у чему се повреда закона састоји, односно не наводи због чега сматра да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена, или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење. Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овог суда, подразумева не само формално опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. С тога је Врховни суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Александра Фриесеа, у овом делу нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредби члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

**Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић